

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a șasea după Sfintele Paști, a orbului, și sărbătoarea nașterii sfintei Virginia

Eu sunt Alfa și Omega, Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Eu sunt Fiul lui Dumnezeu Savaot, una cu Tatăl, Făcătorul cerului și al pământului. Eu sunt Cel ce sunt. Bat și Mi se deschide când este veghe pentru venirea Mea, când este așteptare ca să vin. Vin pe pământ cuvânt, ca și la început. Vine unda și Mă ia, vine dorul și Mă poartă, vine lucrul Meu cel mult, pe care-l am de lucrat pe pământ și peste om.

Locuiește pe pământ lucrul Meu cel mult, iar pentru aceasta am loc pregătit, Mi-am pregătit ca să am și ca să lucrez. Când cineva își plănuiește o lucrare mare și multă pe pământ în mijlocul oamenilor, își face rost pe pământ de un loc și își construiește o casă și se întinde apoi în jurul ei cu lucrarea sa în lung și în lat și își așează rodirea cu care voiește să se arate și s-o împartă apoi oamenilor, spre folosul său și al oamenilor. Așa lucrez și Eu, și Mi-am făcut pe pământ locuință pentru lucrul Meu cel mult și Mi-am tocmnit lucrători și grăiesc cu ei și le spun lor cuvântul Meu și lucrul lui cel mult. Izvor de apă izvorătoare este cuvântul Meu peste pământ din locul Meu de lucru. Cei ce se cred deștepți și știutori între oameni pe pământ, aceia iau în râs acest izvor de cuvânt și nu stau să gândească și să socotească și să știe apoi să înțeleagă venirea Mea cuvânt peste pământ. Mă uit la ei cum se uită ei în cuvântul Meu și cum îl socotesc pe el cu mintea lor, iar ei se cred deștepți când spun că e omul făcător al acestui cuvânt. O, nu e omul, e Domnul cu omul în grăire pe pământ, e Cel ce a făcut cerul și pământul și omul, e Cel ce Se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, e glasul Domnului peste pământ. E Cel ce a proorocit acum două mii de ani cu însăși gura Sa că va glăsuși peste pământ și Îl vor auzi și cei din morminte și vor tresări la glasul Lui.

O, dacă voi, cei ce vă numiți deștepți și știutori, dacă voi dați deoparte ca pe o făcătură omenească acest cuvânt, care izvorăște din gura Fiului lui Dumnezeu, atunci voi condamnați pe toți acei peste care a grăit prin vreme Domnul pe pământ și rupeți dintre cărți cartea istoriei lui Dumnezeu cu omul. O, nu mai aveți pretenție că sunteți deștepți și că știți. Mai bine ar fi să căutați să tremurați la glasul Meu, decât să grăiți fără de minte și fără de cunoștință de Dumnezeu, căci trufia voastră vă orbește mintea. O, de când Dumnezeu a făcut cerul și pământul, de atunci e orb omul, de atunci nu știe omul să-L vadă pe Domnul. E orb din naștere omul. Nu se cade, oare, să vin și să Mă apropii de el și să-i vindec vederea?

O, cât de departe este pământul de cer, atât de departe este de Dumnezeu omul. Eu însă sunt lângă om mereu, aproape sunt de el, de cel orb, și ce-ar face el dacă n-aș fi Eu lângă el, lângă orbirea lui cea din naștere orbire? Nu Mă aștept să creadă omul în lucrul și în cuvântul venirii Mele celei de acum pe pământ, dar Mă aștept să-i vindec ochii și să vadă pe Cel disprețuit de el, pe Domnul, Care cuvintează și dă viață făpturilor și le dă hrană și le dă bucurii. Când perdeaua cea de taină dintre Mine și om va fi trasă în lături, tot omul Mă va vedea, ca să-L vadă oamenii pe Cel pe Care L-au numit că nu este Dumnezeu și că este numai omul. O, zadarnic spune omul că numai omul este. Omul piere și nu mai este apoi. Cel ce piere nu este cel ce este. E orb cu ochii minții omul. A întins mâna să ia știință de la Dumnezeu, dar tot nu știe omul. El știe doar să moară, nu să știe. Nu Mă aștept să creadă omul în Cel ce stă nevăzut de ochii lui, dar Mă aștept să cadă despărțitura dintre om și Mine, dar nu numai pentru fiecare om în parte, ci și pentru cei ce-și poartă trupul încă, și toate trupurile se vor scula din țărâna pământului ca să-L vadă pe Domnul cu ochii trupului când orbirea nu va mai fi peste om, ci va fi judecată pentru necredință, pentru nedragostea omului.

Cine îl orbește pe om? Știința îl orbește și îl îngâmfă ca să nu vadă. Cei ce ascultă de ei înșiși și de știința minții lor, de ceea ce omul a furat de la Dumnezeu prin neascultare și prin

nesupunere, aceia au orbire între ei și Dumnezeu. Dar ce să facă omul? Cum să vadă? Cum să-și vindece vederea pierdută încă de la naștere? Să se nască de sus omul. Aceasta am spus Eu când am venit pe pământ acum două mii de ani. Am spus că dacă împărăția lui Dumnezeu nu va intra în om și nu va învia în om, atunci omul nu va avea parte de nașterea cea de sus și de vederea pentru cele de sus.

O, omule, ai deasupra ta pe cele de sus, pe cele de deasupra ta, care plutesc și n-au așternut să se așeze. O, deschide-te! Lasă-te făcut și purtat de cele de sus, de cele de deasupra ta! Ești mărginit, și tu nu te vezi că ești mărginit. Dacă n-ai fi mărginit ai auzi glasul Meu de peste tine și ai ști să-L cunoști și să-L vezi pe Dumnezeu, Care Se poartă pe lângă tine și-ți dă viață din viața Lui. Vai celui ce nu-și cunoaște mărginirea! Vai celui ce zice că vede, când el este mărginit!

Treceam cu ucenicii din loc în loc acum două mii de ani, și a stat în calea noastră un orb din naștere, cunoscut de toți orb, și M-au întrebat ucenicii: «*Cine, Doamne, a păcătuit? El, sau părinții lui de s-a născut el orb?*». O, el n-avea cum să fi păcătuit mai înainte de nașterea lui, și le-am răspuns lor: «*Nu de la păcat s-a născut el orb, ci ca să se arate acum într-însul lucrările lui Dumnezeu, căci Eu câtă vreme sunt în lume Eu sunt lumina lumii*». Am scuipat apoi în țărână și am făcut tină din scuipat și am uns cu tină ochii celui orb, și M-am smerit mult apoi, de l-am trimis să se spele la izvorul Siloamului, și s-a întors văzând.

O, cum aş putea Eu să-i fac pe oameni să creadă că Eu sunt Cel ce vin cuvânt pe pământ, cum, când cei de atunci au văzut deslușit vindecarea celui orb din naștere, care a văzut apoi cu ochii lui pe Dumnezeu, dar ei au rămas pe mai departe orbi, de n-au crezut și n-au văzut și n-au putut vedea așa cum M-a văzut femeia samarineancă în ziua când am grăit cu ea la fântâna lui Israel?

O, cât de mărginit este cel necredincios și câtă vedere îi strivește lui necredința lui! Iată, nevederea omului vine de la necredința lui. Cei ce au stat cu Mine o vreme lângă acest cuvânt și și-au strâns necredință apoi, o, au orbit aceia de tot, au orbit ajutați de necredință. Am vindecat ochii celui orb din naștere și l-au dat afară din sinagogă iudeii, iar Eu, găsindu-l, l-am întrebat: «*Crezi tu în Fiul Omului?*», iar el Mi-a zis: «*Cine este El ca să cred într-Însul?*». I-am zis: «*L-ai văzut. El este Cel Care vorbește cu tine acum*», și închinându-se Mi-a zis: «*Cred, Doamne!*».

O, voi, cei care ați căzut din Dumnezeu prin orbire de la necredință, nu vă mirați că bâjbâiți fără de capăt căutând calea, după ce v-ați pierdut de pe ea prin duhul necredinței, căci iată, necredință este orbirea. O, n-a fost învățătură mai vie și mai dulce și mai înviitoare ca și învățatura Mea lăsată peste oameni atunci și acum. Am lucrat-o cu fapta înaintea celor necredincioși, dar trufia lor îi ținea orbi de tot, îi ținea în necredință. Iată, abia, abia Mi-am putut face în zilele acestea un mănunchi de ucenici care au lăsat mamă și tată, frați și surori, soți și soții și copii și ranguri și au primit peste ei cuvântul Meu, cuvântul nașterii de sus a omului, harul credinței sfinte pentru vederea celor de sus. Îi hrănesc pe ei mereu, mereu cu cuvânt împotriva necredinței, care-l ține pe om departe de Dumnezeu sau îl desparte de Mine după ce Mă urmează. O, fericiți sunt cei atinși de harul cel de sus, de credință și de vederea ei, dar aceștia trebuie să vegheze mereu de sus apoi, ca nu cumva să-i prindă de jos necredința și să-și piardă vederea și să cadă în întunericul cel mai din afară, în adâncul necredinței, unde sunt aruncați toți cei care nu se dau locuință împărăției lui Dumnezeu în ei, căci necredința este orbire, este întunericul în care cade omul.

E sărbătoare de cuvânt și de vindecare de necredință peste om, prin pilda Evangheliei Mele născută acum două mii de ani din vindecarea celui orb din naștere și căruia i-am zidit ochi când M-am întâlnit cu el în pământul lui Israel. Am grăit în mijlocul tău cuvânt de sărbătoare vindecătoare, măi poporul Meu de la izvor, și cade în duminica aceasta zi de pomenire a nașterii pe pământ a trâmbiței Mele Verginica acum nouăzeci de ani. Ne-am adunat în preajma ei, Noi, cei din cer, și stăm la masă de cuvânt aici și privim harul acelei zile când ea a luat trup pe pământ între oameni și avea să fie ea apoi trâmbița Mea, cuvântul Meu peste pământ. Vreme cu durere a

fost vremea când ea s-a născut, că au venit atunci hoții și au furat pe rupte din turma bisericii, iar pe cei rămași i-au băgat la chinuri și la prigoană, dar au rămas ai Mei cei cărora li s-a încercat credința. A crescut apoi Verginica și am așezat în ea minune mare, glasul Meu trâmbițând din gura ei peste cei cărora aveam să le vestesc că am venit pe pământ cuvânt și că le grăiesc lor cuvântul Meu. Am ales dintre ei apoi, am ales fii credincioși și tot mai credincioși și am lucrat peste ei și cu ei repararea celor dărmate de hoții de suflete și Mi-am așezat la loc orânduiala cea din părinți și nestrămutarea sărbătorilor sfinților, căci potrivit, omul cel necredincios a umblat mereu cu împlinirea proorociilor spuse din vreme pentru lucrarea celor necredincioși, dar este proorocie pentru toată repararea, pentru tot ce strică omul din cele ale Domnului pe pământ.

Iată bucurie pentru cei din cer, căci am aici pe părinții cei sfinți la masă acum, pe cei care au avut harul Meu cu ei pe pământ, de Mi-au așezat biserica pe piatră, căci am reparat prin poporul lui Verginica piatra cea clătinată a bisericii părintești, așezarea la loc a pomenirii sfinților și a sărbătorilor toate așa cum vin ele din părinți.

Mângâiere și bucurie, o, Verginica Mea! Bucură-te la vederea celor mai mici ai poporului Nostru din zilele acestea, căci cu tine am început trâmbițarea ca să-Mi adun un popor, și iată, avem popor credincios, pe care-l învățăm mereu, mereu duhul statorniciei în bucurii și în furtuni, căci drumul slavei Mele cu poporul Meu cel de acum e mult dușmănit, dar cuvântul Meu Îmi crește poporul și Mi-l ține la piept, iar tu ai fost trâmbița din care Eu am sunat și Mi-am vestit venirea, și iată sărbătoare pentru tine în mijlocul celor mai mici ai poporului cel credincios venirii Mele de azi, Verginica Mea.

— *Eu, Doamne, privesc dulce acum, privesc cu duh de mângâiere, Doamne, privesc acest pripor, pe care Tu Ți-ai făcut adăpost și venire slăvită acum, la sfârșit de timp. Privesc și mă uimesc cu sfinții toți văzând adăpostul cel de vreme rea, de vreme lumească, Doamne, adăpost pentru cei ce-Ți poartă venirea și lucrarea. O, ce frumos este aici, Doamne! Tot așa de frumoși trebuie să fie și cei adăpostiți aici de cuvântul Tău, de mâna Ta cerească. Le spun lor taină mare în ziua mea de serbare, le spun celor născuți aici din cuvântul Tău și din dragostea de Tine și de ei a celor puși de Tine să-Ți îngrijească venirea și locul ei și pe poporul cel mai mic, născut prin lucrarea Ta cu ei, le spun celor născuți și casnici acum aici, în acest pripor, în care Tu Ți-ai adăpostit mieii:*

O, fiți sfinți cu credința și cu credincioșia față de Domnul și față de cei ce vă dau mereu pe Domnul. Așezați-vă tot timpul frumos în inima lor, căci ei sunt măsura. I-a făcut Domnul măsură și sunteți măsurați prin ei, prin purtarea voastră înaintea Domnului și înaintea lor. Dar cei ce se ascund de ei, ce fac aceștia? Aceia așa sunt și față de Domnul și așa sunt socotiți, și îi scrie Domnul pe ei ca și pe Adam, care s-a ascuns de Domnul în rai. O, e mare biruință mântuitoare să stați bine în inima lor, a celor prin care vă măsoară Domnul, dar bine după adevăr să stați, că nu după ochi se poate aici, nu după neam, nu după ce poate omul, ci după adevăr și după așezarea în voi a Domnului, a slavei Domnului, a strălucirii Lui, și tot ca ea trebuie să fie de frumos cel ce o poartă în el, iar voi fiți sfinți cu credința și cu credincioșia și cu jertfa, fiilor, dar fără să măsurați voi. O, învățați, învățați să nu măsurați voi, căci Marta a dat să măsoare ea pentru sora ei și n-a fost frumos cum a măsurat ea. Fiți fiecare plin de bucurie să vă jertfiți pentru tot ceea ce este de împlinit, iar curatul jertfei stă în această taină: să nu măsurați voi nici pentru voi, nici pentru frații voștri, căci omul săracul e învățat să-și fie părtinitor și caută cu șperț, bietul de el, dar voi învățați să fiți ca în cer, curați cu inima și cu fapta și cu cuvântul și cu jertfa, în toată iubirea, și nu cu jumătatea ei, căci întreagă trebuie folosită și dăruită măsura cea pentru Dumnezeu și pentru frați, iar cea primită să n-o măsurați voi, ci umiliți-vă pentru voi, ca să fiți frumoși, fiilor. Eu această taină am dorit să vă deslușesc în ziua mea de serbare, ca să învățați voi din ea să vă așezați tot timpul frumos în inima celor ce vă poartă în ei spre Domnul. Cărarea voastră spre Domnul sunt ei, precum ei sunt cărarea Domnului spre voi. Învățați să

prețuiți această cărare, învățați-vă cu această măsură, căci cum sunteți în ei, așa și în Domnul sunteți, o, fiilor.

Eu, Doamne, atât am cuvântat, atât mi-a fost cuvântul și dorul cu care l-am adus ca să se așeze el în inima celor purtați spre Tine de inima celor purtători de Tine și de fiii alegerii Tale. Îți mulțumesc acum cu mare aplecare, cu multă duioșie, cu mare mângâiere pentru Tine, Stăpâne scump, pentru toată iubirea Ta, cu care îi porți și îi hrănești. O, dă-le lor numai de sus duhul care să-i poarte pe ei, că pe pământ e orbire mare în toți oamenii, fiindcă e necredință în oameni, Doamne. O, dă-le lor strălucită mult împărăția Ta în ei, până ce ea va orbi orbirea celor de pe pământ, ca să pună în oameni vederea vederilor de sus, vederea slavei Tale, Doamne, și a slavei sfinților Tăi, căci Tu cu sfinții vii. Amin.

— Smerenia ta cea fără de hotar și dragostea ta cea mare pentru Mine și pentru oameni, acestea Mi-au dat putere și loc în tine cu venirea Mea și cu toată lucrarea ei, o, Verginica Mea, o, trâmbița Mea cea de apoi! Binecuvântăm laolaltă toți cei care sărbătorim aici acum din cer, binecuvântăm colina din deal, priporul pe care l-am înconjurat pentru cei mai mici ai poporului Meu ca să-i hrănesc aici cu cuvântul Meu și ca să cresc Eu în ei prin această hrănire, ca să fie ei întru Mine mereu.

O, binecuvintează, Ierusalime, pe Domnul Dumnezeuul tău și închină-te Lui în duh și în adevăr! Stai la sfat ceresc frate cu frate, măi poporul Meu, stai în adunare frățească și învață taina închinării în duh și în adevăr, căci în Dumnezeu sunt cei ce se închină în duh și în adevăr oriunde s-ar afla ei între pământ și cer. Și voi sta de vorbă cu cei ce-și fac zidiri de închinare și le voi desluși lor că nu pentru slava Mea zidesc ei zidiri în numele Meu, ci pentru slava lor, căci Eu n-am iubit pe pământ pe cele făcute de oameni ca să fie pentru Mine locuri de închinare, ci am iubit pe cei ce se închină în Dumnezeu. Amin.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Vine sărbătoarea Duhului Sfânt și vin la izvor închinători. Să vină și să învețe! Amin. Să vină și să Mă bucure învățând venirea lor la Dumnezeu și închinarea apoi! Le împuternicesc pașii cu binecuvântare mare și-i voi scrie în cer pe toți cei care se strâng sub slava cuvântului Meu în zi de sărbătoare de Rusalii, zi de mare sărbătoare a celor din cer, aici, cu cei ce se strâng la izvor din patru zări.

Pace ție, poporul Meu! Binecuvintez jertfa ta cea pentru pregătirea strănerii la izvor a celor ce vin spre închinare în Dumnezeu. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu din această zi. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2013